

Overweging zondag 15 oktober 2017 – Neem jij de uitnodiging aan?

Jaar A, 28^e zondag door het jaar

Jesaja 25, 6-10a / Psalm 23 / Matteüs 22, 1-14

De eerste keer dat ik deze lezing las, dacht ik: sjonge, wat bedoelt Jezus hier nu mee? Met al die dienaren die gedood worden, moordenaars die op hun beurt gedood worden, hele steden die worden platgebrand. Waar is nou die barmhartige God gebleven?

Jezus vertelt dit verhaal echter niet zomaar aan iedereen, maar aan de hogepriesters en aan de oudsten van het volk. Jezus wilde vooral hen iets heel expliciet duidelijk maken. Hij gebruikt ferme taal: het verhaal is een terechtwijzing, want in het vers voorafgaand aan dit vers lezen we dat de hogepriesters en Farizeeërs Jezus gevangen wilden nemen, omdat hij kritiek op hen had. Jezus zei: “Het Koninkrijk is voor het volk dat het wel vrucht laat dragen”. Jezus berispt de hogepriesters en de oudsten van het volk dat zij te selectief zijn: zij laten niet iedereen toe tot het feest van ontmoeting met de Heer. Zij willen niet dat de mensen naar Jezus luisteren.

Het bruiloftsfeest voor de zoon van de koning: dat gaat over het koninkrijk van God, waartoe wij allemaal uitgenodigd zijn. De gasten wilden echter niet komen, ook niet toen zij nogmaals werden uitgenodigd: ze hebben geen tijd, geen zin, hebben het te druk. Een derde maal werden zij geroepen, zonder onderscheid, op kruispunten van wegen.

Wat al dat geweld betreft: we moeten niet vergeten dat Jezus spreekt in een vergelijking, een parabel. Hij vertelt een verhaal om iets anders duidelijk te maken. Namelijk dat God wil afrekenen met smoesjes: geen tijd nemen en altijd maar bezig zijn. En Jezus wil afrekenen met hooggeplaatsten, die vooringenomen zijn en selectief.

Bij die kruispunten herkennen we God weer: de God van wraak wordt weer een barmhartige God, die omziet naar mensen die op kruispunten staan, op keerpunten, op momenten van verdriet, inkeer, twijfel. Mensen die bang zijn en keuzes moeten maken.

God nodigt ons *allemaal* uit om aan zijn bruiloftsmaal te zitten.

Een bruiloft is een feest, een feest van verbinding tussen twee mensen, twee families. Het bruidspaar is: God en de mens. De Kerk wordt wel gezien als bruid van Christus. *Wij* zijn die

Kerk en Christus, God, is onze bruidegom. Dit bruiloftsfeest is dus ons eigen feest. Daar willen we toch deel van uit maken!

Geen farizeeër of oudste mag ons daarvan weghouden. We worden persoonlijk uitgenodigd door God zelf. Een afwijzing van onze zijde, met een smoesje dat we te druk zijn of geen zin hebben, is dan ook eigenlijk een belediging. Geen wonder dat die Koning uit de parabel zo boos werd.

Maar als we Gods uitnodiging wèl aannemen, dan moeten we wel bereid zijn. Bruiloftskleren staan bij Matteüs symbool voor goede daden. Zonder zelf goede daden te doen, zonder zelf een ander iets te gunnen, heb je immers niet ècht voor dat bruiloftsfeest gekozen. Niet goed gekleed gaan betekent immers ook een nonchalante houding; niet je best doen, geen moeite nemen, onverschillig zijn. God wil dat we wel moeite doen en juist verschillig zijn. Dat we bereid zijn te komen, dat we voorbereid zijn.

Vandaag is het 15 oktober en dat is de feestdag van één van de grootste kerkleraren, namelijk Teresa van Avila. Ik zal geen hele biografie over haar oplepelen, maar wat bijzonder aan haar is, is dat zij heel direct schreef en uitlegde dat wij nergens bang voor hoeven te zijn waar het God betreft. Teresa leert ons dat we over de huiver heen moeten stappen en God moeten leren kennen als een vriend. God wil niets liever dan onze vriend en geliefde zijn, onze bruidegom. Hij is de basis van ons bestaan en de grond van onze ziel. God maakt *wezenlijk* deel uit van ons. Teresa schreef:

*Laat niets je verontrusten,
laat niets je beangstigen:
Wie God heeft ontbreekt niets.
God alleen is genoeg.*

Teresa begrijpt dat we bang zijn; wat zal God met ons doen als Hem in ons toelaten, als hij gaat zitten aan het bruiloftsmaal? Maar aan de andere kant: als God zo nabij is, dan hoeven we juist niet meer bang voor hem te zijn. Dan kunnen we onze wereldse bezigheden in vertrouwen doen, in het besef dat er van ons gehouden wordt en in het besef dat Hij van ons houdt zoals wij zijn. Zoals Teresa zegt: dan vinden we hem tussen de potten en de pannen. We moeten bidden alsof we in gesprek zijn met onze beste vriend, want God zetelt in ons, in onze ziel. Hij is altijd dichtbij. Als we dat kunnen geloven, dan blijven we verbonden

met de Bron die liefde is. We hebben alles al wat we nodig hebben: God in ons. Solo Dios basta.

Als we geloven dat God van ons allemaal houdt, dan moeten wij bereid zijn om te geloven dat iedereen die wij ontmoeten net zo geliefd is als wij. Als we God zien als onze vriend en geliefde, dan leren we ook van onze naaste te houden. Dan wordt Gods koninkrijk werkelijkheid: een wereld van vrede. Neem dus tijd om naar het feest te gaan.

Jezus maakt in dit verhaal duidelijk dat de uitnodiging tot de bruiloft, voor dat koninkrijk van God, voor die wereld van vrede, een gebaar van God naar ons is. We krijgen die uitnodiging zomaar, om-niet. Gods liefde is dat gebaar naar ons: hij nodigt ons uit en heeft ons zomaar lief. En wij mogen die uitnodiging van harte aannemen. Jezus zegt later in het evangelie: heb uw God lief met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw verstand en heb uw naaste lief als u zelf. Dàt is onze enige opdracht, Gods enige voorwaarde.

Jezus rekent af met vriendjespolitiek, vooroordelen en voorkeuren. God houdt onvoorwaardelijk van ons allemaal. Als we daarop hopen en dat inzien, dan is, zoals Jesaja zegt, de sluier verscheurd die over alle volkeren ligt en het floers dat alle naties bedekt; dan zien wij een reddende God en redden wij met Hem. Dan zien we en weten we dat de Heer onze herder is, die ons laat weiden op groene velden en ons frisse moed geeft. Dàt is genade en vanuit die genade mogen we dankbaar en vrolijk leven.

Als dat geen feest is!

Amen